

Yedi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Mart 2024

Düşlerim mi tekil olan yoksa düşlerin tek/elinde mi saklıdır kalem?

İnzivada geçen ömrün kaidesi ve kasidesi ve de kalem iken o dik başlı yıkılmayan kalesi:

Endamlı geçişler biriktirir şair içinden dışarı uzanan o seyyah yolda ve ipeklidir hayalleri belki de tek sığınağı iken o minnacık koza ele vermemek adına kelebek mizaçlı düşlerini ve işte peşindedir yüreğinin içre dönük yolculuğunda şairin ve de kaçarken kendinden şiirden önceki hayatında kalıbın b/astığı kadar sevgiye sevginin de kaçınılmazlığında şair şiirlerden inşa etmiştir ihtişamlı külliyesini.

Kül bırakmaz kimi acı geride.

Külliyen sevdalı iken şair evrene...

Külyutmaz yetiler külbastı sevgiler ve işte ve işte:

En çok külünden doğar şair ve gülünden ayrı düşmez:

Adında simasında saklı gül mizacında yorgunluğun da tebaası iken sözcükler dökülür yapraklarından ve dikenli bedeninden yazmadığında sular seller misali dökülür her zerresi ki sular seller gibi sevdiğinin de nişanesi iken şiirleri ve şanına yaraşandır şiirin nasıl ki hayatı şiirler örmüştür kaderin cilvesi.

Cihandan hem ayrı hem bağdaşık.

Cümlelerin sisinde yol bulmaktır onunki.

Şehre de yanıktır yüreği hele ki yok mu o iki yaka ne zaman bir araya gelmiştir ki şehrin de şairin de sonunda saklı bir vaveyla ve bir dudağı yerde bir dudağı gökte Arap Bacı misali içtiği acı kahvenin telvesinde resmeder duygularını akan kan damarından firar eden ve akan mürekkep ruhundan kalem ne zamanki sussun feryat eder içindeki çocuk.

Komplimanlar sunar şair sevdaya.

Aşkî yazar aşkı yaşamadan da aşktır şiarı ve hayallerinde yaşadığı yaşattığı kadar aşkı kara peçesi değil karanlık cihan hiç değil bir karartı nasıl ki döner aydınlığa ve kara gecede usulca yürüyen kara karıncanın ayak sesine nasıl ki vakıf yüce Tanrı ve aşka koşarkan öylesine derin bir aşka düşmüştür ki şair ve yüreği: İlahi Aşkın beyanı ve ibrazı ve coşkusu ve vuku buldu mu huzuru illa ki huzuruna çıkar Rabbin, sevdalı şair andığı değil mi ki anbean aklından yüreğinden çıkmayan İlahi Sevda, ar bildiği sevgiyi ihtiva eden şiipleri olmadan nasıl da noksandır şair ve...

Ve alabildiğine nüktedan.

Tutulmuş nutku dile gelir.

Tutkusu duygulara zikreder fikrini.

Derviş misali salındığı şu cihan ne ki ne ki?

Sonsuzluğa imza atar şair kaleminden damlayan kanla sürdüğüdür alınına mademki ve hikmeti ve şiarı ve evrenin yağan nimeti rahmeti.

Mevsimler değişken ve duygular devingen.

Mizacı hem hüznü hem neşeli ve coşku dolu.

En çok da sevdiğinde mutludur kelamı da yitmeden ömrün verdiği her selam bir sadaka niyetinde elbet şairin yüzü dönüktür İlah Işığa yolunu aydınlık kılan kanadığı kadar kalbi kulluğuna biat cihandaki bunca sevgisizliğe inat yazar ve yaşar ve yanar şair.

İçinde kalan nice ukde.

Şiir nasıl ki var olmanın umresi.

Bir içim su ise gün bir de kelebek ömürlü iken yazdığı her şiir gel gör ki rücu eder aslında ve sonsuzluğun g/izinde iken şair tekil olan varlığı nasıl da çoğalır duygularıyla.

Tek elden verilmiş iken emir mademki emir büyük yerden.

Yedieminde unutulmuş çocukluğundan da medet umar şair.

Yediveren güller gibi açar.

Solar da ansızın.

Yeditepe'sine çıkar şehrin ve içindeki rüzgâr taşır da taşır dünyanın yedi harikasını.

Yedi cücelerin de prensesine öykünür içindeki peri ile duygularla örtünür ilhamın ayak sesinde neşreden bir imge ansızın sökün eder en derinden ve dilemması iken aldığı tadın özeti iken coşku ve sevgi adı olmayan ülkelere coğrafyalara sökün eder bir bir içindeki minvalde tekil varlığından uzanıp da eşleştiği âlemden diğer âleme yolculuktur gözü açık gördüğü rüyalarda gözü kapalı sevip de yazdığı kadar şiirin deryalarında kalp gözüne de sirayet eden dualarla bir açar bir kapanır mizacındaki solmak bilmeyen çiçeklerden aldığı ilhamı bir bal arısı gibi özenle sunar kâinata acının da adı şiirdir mutluluğun da her duyguyu ihtiva eden yazma aşkında yandığı ve âşik olduğu kadar şairdir bilinmeyen nice duygunun ufka bağdaşık hizasında uçtuğu kadar nazenin, sevdalı kanatlarıyla yeter ki yaza yaza hülyaları gerçek olsun...